

ABRAHAM HANS

FEEST OP «DE DONK»

Het kasteel van Poeke was prachtig gelegen langs de Poekebeek waar het dicht geboomte van het park afwisselde met de wel bebouwde velden.

Baron van Leewerdal bemoeide zich veel met de landbouw. Hij bezat een modelhoeve en drong bij zijn pachters aan, hun zonen en dochters er heen te zenden als er door een leraar uit Melle of Gent lessen werden gegeven.

Ouderwetse boeren zeiden wel, dat een heer uit de stad aan een boer niets kon leren, maar jongeren begrepen weldra dat nieuwe technieken ook hun bedrijf konden vooruit brengen.

Baron van Leewerdal stelde belang in zijn pachters. Men woonde graag op zijn wel onderhouden boerderijen, en bracht voor de eigenaar genegenheid op.

François de Porteira bewonderde het domein, toen hij op die zachte nazomermorgen het kasteel naderde. Hij bedacht hoe hij door een huwelijk met Beatrix, het enig kind van baron en barones van Leewerdal, later deze goederen erven zou.

«Ja, ja, papa weet wel te kiezen,» zei hij bij zich zelf. «En die eigendommen zijn het waard elke dag op een banaal gezicht te zitten kijken... Vooral als men dan elders een vriendinnetje bezit, Greta Wellens of een andere. Er is gelegenheid genoeg voor wie macht en geld bezit.»

De auto stopte vóór het bordes van het fraai kasteel dat indrukwekkend uit zijn grachten rees als een burcht, die tijd en stormen had getrotseerd.

Mevrouw van Leewerdal, een statige, beminnelijke dame, verscheen op het terras.

François maakte een buiging, en na zijn groet, zei hij :

«Mag ik de eer hebben, jonkvrouw Beatrix af te halen voor het feest

van Ethel ?»

«Wel, dat is buitengewoon vriendelijk van u,» antwoordde mevrouw van Leewerdal. «Beatrix is zich juist aan het klaarmaken, om naar de halte van de stoomtram te gaan. Onze auto wordt te Gent nagezien.»

«De tram is zo een vervelende reisgelegenheid, mevrouw.»

«Dat is waar. Kom binnen. Mijn man is niet thuis. Die loopt de velden af. Ge weet, dat hij een druk leven leidt, net als een boer zelf.»

«De baron gunt zich weinig rust, mevrouw.»

«Hij vindt het heerlijk zijn bedrijf te besturen. Ge kunt toch ook niet stil zitten, François.»

«O, neen, ik zou niet kunnen. Zonder de fabriek, zou mijn leven maar leeg zijn.»

«En ik hoorde, dat ook Reginald aan de universiteit prachtig gewerkt heeft en een schitterend examen aflegde.»

«Ja, hij heeft flink zijn best gedaan. Nog een jaar en hij is klaar met de studiën in de rechten.»

Mevrouw liet een glas portwijn schenken. Zij verontschuldigde zich dan even om Beatrix te gaan verwittigen.

De dochter van baron en barones van Leewerdal had haar toilet geëindigd, toen haar moeder binnen trad.

«Een verrassing,» zei mevrouw.

«Ik hoorde een auto, mama.»

«François de Porteira komt u met zijn auto afhalen. Is dat niet prettig ?»

Een blijde glans vloog over het wel niet mooi, maar vriendelijk gelaat.

Beatrix was geen schoonheid, doch beminnelijk als haar moeder. Ze kon eenvoudig en oprecht minzaam met het personeel en de gewone mensen uit de omgeving omgaan. En als de pachters en hun huisgenoten de jonkvrouw genegen groetten, was dat echt gemeend.

«Dat is zeer vriendelijk van François,» sprak Beatrix.

«Ja... Maar dat zou hij niet voor iedere jonge dame doen,» schertste de moeder geheimzinnig.

Beatrix bloosde even.

«Mama, ge plaagt graag,» zei ze. «Zie zo, ik ben klaar en kan mee naar beneden gaan.»

«Ik geloof, dat we vóór een grote gebeurtenis staan.»

«Mama, wat draaft ge door !»

«Wel, het gaat om iets zeer gewichtigs. Het wordt stilaan tijd om u uit te huwelijken. François de Porteira is een welgebouwde man, oppassend en een werker, zoals uw papa.»

«En dat alles, omdat zijn zuster Ethel hem gevraagd heeft mij af te halen.»

«Och, 't is voor mij een bijzonder teken. Komt erbij als ge met

François trouwt, blijft ge dicht in de buurt.»

«O, mamaatje, ik zou nooit ver van u weglopen. En ik heb helemaal geen haast om onze woning te verlaten. Ik vind het hier zo aangenaam !»

Beatrix gaf haar moeder een kus. Er was altijd een prettige verhouding geweest op het kasteel.

Beatrix kleurde weer wat, toen ze François ontmoette. Ze bedankte hem voor zijn vriendelijkheid, maar jonker de Porteira zei, dat het hem een eer en een genoegen was haar naar het feest te mogen voeren.

Mevrouw stapte mee tot aan de auto. Ze wenste de jonge lui een plezierige dag.

François en Beatrix reden heen. Ze zaten naast elkaar, toch wat vreemd eerst. Ze waren nog nooit alleen geweest.

François zei, dat het prachtig weer was, en Beatrix, dat ze een heerlijke nazomer hadden.

François vertelde dan welke gasten er nog verwacht werden. Het gesprek vlotte toch. De afstand was niet groot en weldra gleed de auto door de gisteren herstelde dreef.

«Wat is het kasteel mooi versierd,» zei Beatrix.

«Ja, dat is de hulde van onze werklieden. Vanmorgen vroeg hebben ze daar dat groen en die bloemen aangebracht. De mensen zijn aan ons verknocht. Kijk, Ethel staat op het terras.»

Greta Wellens was er tafeltjes en stoelen aan het schikken, onder toezicht van de jonkvrouw. Ze glimlachte bescheiden, toen François naar haar knipoogde, terwijl Ethel en Beatrix elkaar begroetten.

Greta vond, dat de jonker al te onvoorzichtig was, maar ze voelde er zich toch door gestreeld, dat hij zelfs nu te kennen gaf, hoe hij meer van haar hield dan van zijn voornaam gezellin.

De baron de Porteira kwam ook buiten en was buitengewoon hoffelijk voor Beatrix.

Aan de lunch waren slechts enkele gasten ; het eigenlijke feest begon pas na de middag.

Na het middagmaal reden verscheidene auto's aan. Ze brachten de andere bezoekers. Het werd luidruchtig op het voorplein en het terras.

De baron betoonde zich een statige gastheer, maar hij mat zijn vriendelijkheid naar de rang en de voornaamheid der bezoekers. Een knappe, jonge man met fijnbesneden gezicht en een paar verstandige ogen, zei hem onbevangen goede dag. Het was Walter van Orsdam, een advocaat, behorende tot een oude, adellijke familie. Hij woonde te Gent bij zijn moeder. Na de dood van haar man, had mevrouw van Orsdam haar buitengoed in het Waasland verkocht. Zeer hartelijk wenste Walter Ethel geluk. Zij was bevriend geweest met zijn zuster die verleden jaar een Franse nijveraard had gehuwd en nu nabij Rijsel verbleef. Zo waren Ethel en Walter ook zeer goed met elkaar bekend.

En weldra zag Walter van Orsdam, de gelegenheid om alleen met

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Ethel te spreken. Hij vertelde dat hij regelmatig nieuws van zijn zuster Louise ontving. De baron ging bij Reginald.

«Gij moet zorgen dat Walter van Orsdam niet alleen met Ethel wandelt», zei hij. «Die afzijdige toneeltjes passen niet».

Maar Reginald keek uit of Paulina de Baarne zou komen. En hij was verheugd, toen ze tegen drie uur verscheen.

De achttienjarige Paulina was een rijke wees, die bij haar oom en tante woonde op een kasteeltje te Nevele. Maar ze vertoefde ook veel in Kent, in Engeland, bij haar voogd, Sir John Brooks.

Paulina was een lieve jonkvrouw, spontaan van karakter, met een rijzig lichaam. Ze bewoog zich veel te vrij in haar korte «garçonne» jurk, volgens de begrippen van baron de Porteira.

Het duurde niet lang of Reginald die vier jaar haar oudere was leidde Paulina mee naar het park.

«Nu zijt ge toch voor een hele tijd terug uit Engeland?» vroeg Reginald.

«O, ja, oom en tante uit Nevele hebben lang genoeg gezanikt dat ik zou weer keren. Ze zullen me nu niet gauw meer laten gaan. Ik vind het in Engeland toch veel plezieriger dan bij hen. En mijn neef Maarten kan zich zo opdringen. Gelukkig is hij veel te Gent op zijn effectenkantoor. Hij leeft maar voor effecten en kan over niets anders praten dan over de beurs en de crisis.»

«Maar er is wel iemand anders die u graag hier houdt», beweerde Reginald.

«Ethel zei, dat ik deze winter dikwijls op «De Donk» moet komen logeren. Ik zal u daardoor te Gent niet bij uw studies hinderen».

«Maar dan kom ik elke dag naar huis».

«Toe, maak geen complimentjes, zoals uw broer. Gij zijt toch ernstiger dan François, van wie men zich altijd afvragen moet wat hij van zijn woorden meent».

«Ik meen oprecht wat ik zeg, Paulina. Ik hoop het volgend jaar advocaat te zijn. Nu mag ik aan een verloving denken. Paulina. We kennen elkaar reeds van toen we nog kinderen waren en we konden het altijd goed met elkaar vinden. Waarom zouden we niet samen door het leven gaan?»

Paulina begon te lachen.

«Dat is een zin uit een roman», zei ze. «Door het leven zweven, is nog mooier».

«Wees nu eens ernstig».

«Maar dat ben ik toch. En uit ernst moet ik lachen. Hebt ge nu gewacht tot Ethels feestdag om me dat te verklaren. Gisteren wist ge nog niet dat ik terug was uit Engeland en vandaag aanhoor ik uw huwelijksaanzoek».

«Maar nu zie en spreek ik u».

«En morgen ziet en spreekt ge andere jonge meisjes».

«Hoe oordeelt ge dan over mij?».

«O, ge zijt een beste, voortvarende en vrolijke jongen. Maar praat nu nog niet over verloven en trouwen. 't Is al te komisch, Reginald».

«Misschien is er ginder in Engeland een gelukkiger aanbieder dan ik?».

«O, ik ken er veel jongens en meisjes, en de jongelui mogen er vrijer met elkaar omgaan dan in ons landje. Maar wees niet ongerust! Niemand heeft op mij de hand gelegd en ik heb ook niemand aanvaard».

«Aanvaard dan mij! Ik ben blij, dat ge nog vrij zijt».

«Kom, dadelijk wordt ge nog treurig. Als ik aan trouwen denk, zal ik het eerst aan u zeggen. En zo ge dan nog een even beste kerel zijt als nu, vraag ik niets liever dan door u genomen te worden. Is het zo goed?».

«O, nu maakt ge me gelukkig. Het is zoveel als uw woord, uw belofte».

«Als gij het maar niet vergeet».

«Nooit, Paulina. 't Is net of ge me voor lichtzinnig houdt».

«Wel neen... Alleen lijkt me uw manier om me te vragen wat lichtzinnig. Best mogelijk, dat ge een maand geleden niet aan mij hebt gedacht... En nu wilt ge u opeens met mij verloven!».

«O, ik denk dikwijls aan u. Maar ik heb dus uw woord».

«Met een voorwaarde. Maar ik geloof niet dat ge zult veranderen. Ge zijt een heel andere jongen dan François. Als die me om een verloving vroeg, zou ik zonder aarzelen neen zeggen».

«Hij vist naar Beatrix van Leewerdal. Hij heeft ze vanmorgen afgehaald».

«Een veel te goed meisje voor hem».

Ze kwamen uit het park in het bosje. Reginald legde zijn arm om haar middel.

«We lopen te ver weg», zei Paulina.

«Wel neen, als we terug zijn voor het avondmaal, is het tijd genoeg».

«Maar wat zal Ethel zeggen?».

«O, die is gelukkig, dat Walter van Orsdam er is. Ik moest van papa zorgen dat ze niet met hem alleen wandelt, maar ik ben geen zedenmeester. Ethel houdt veel van Walter en hij is een degelijke, gezonde kerel».

«Dan vrees ik, dat Ethel nog veel verdriet zal hebben. Ze zal niet met Walter mogen trouwen van uw papa».

«Waarom denkt ge dat?».

«Och, ik praat er niet verder over. En wat lopen we nu toch te redeneren over al dat verkeren en trouwen!».

Uit een zijdreef kwam een meisje en dadelijk keek ze spottend naar de jonker en de jonkvrouw.

't Was Roos Volder uit de «Vlasbloem».

«Elk een goede dag en een plezierige vrijage», zei ze brutaal.

Paulina keek vreemd op bij die zonderlinge wens. Reginald antwoordde niet.

«Ben ik geen wedergroet waar?» vroeg Roos, die bleef staan.

«Moet dat?» snauwde Reginald haar toen toe.

«Als de rijke jonkers in onze herberg komen, zijn ze vriendelijker!»

Roos lachte honend.

«Als het groot volk in de bossen zit, mag er niet over gebabbeld worden,» smaalde ze voort. «Maar laat arme mensen eens buiten de schreef lopen.»

Reginald en Paulina wandelden verder.

«'t Is een gemene meid,» sprak Reginald. «En ze is kwaad op me, omdat ik ze belet heb een wielrenner van hier vlakbij geld af te zetten.»

«Een renner?»

«Ja, één die aan wielervedstrijden deel neemt.»

«Nog altijd zo voor de sport, Reginald?»

«O, ja.»

«Ik ook! In Engeland tennisten we veel of speelden we cricket. Ik zou wel willen voetballen ook.»

«Ik houd veel van de wielervedstrijden.»

«Rijdt gij zelf ook mee?»

«O, neen... Maar we zullen binnenkort een grote koers hebben te Leerne. Ik zal die helpen organiseren. Oom de Bontink geeft er het meeste geld voor. Ge moet dan eens komen kijken. O, als die kerels op hun fietsen voorbijvliegen en alles geven wat ze kunnen en honderdvijftig kilometer afleggen in dat tempo, dan zult ge ze ook bewonderen. Het volgend jaar zou ik wel eens de ronde van Frankrijk willen volgen. 't Is te zeggen als we dan niet straf verkeren,» lachte Reginald en trok meteen Paulina wat dichter tegen zich aan.

«Ik hoor het, ge zijt geestdriftig voor de sport.»

«Gestudeerden moeten zich ook met sport bemoeien, om ze te verheffen. Bij sport kunnen moed, wilskracht en ridderlijkheid worden geopenbaard. Flinke wielrenners krijgen de kans hoger op te klimmen op de sociale ladder. In heel Europa zijn de "Flandriens" bekend. En het is een gezond volksvermaak. Mijn vader is er tegen, maar ik kan me niet aan alle opvattingen van vader onderwerpen.»

«Zo min als ik aan die van oom en tante. Ze zijn zo hopeloos ouderwets.»

«Net als bij ons. Maar ik wil mee met de nieuwe tijd en de vrije gedachten.»

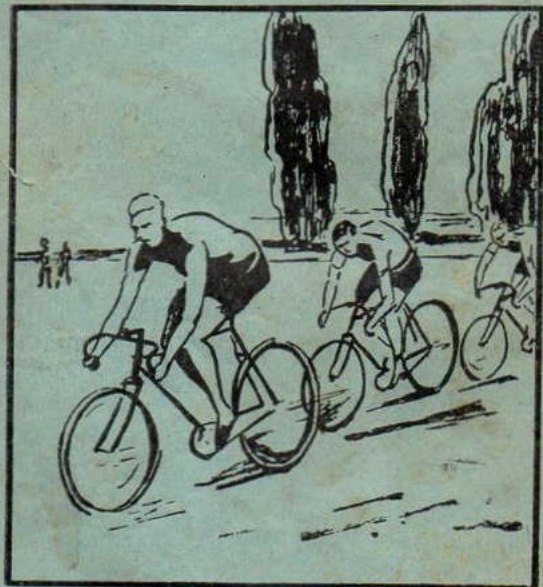
«Dat geloof ik, daarom dat ik aan verloven en trouwen met u zal denken.»

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Langs de akkers gingen ze naar het kasteel. Het gezelschap zat verspreid op het terras en onder de bomen van het plein. Paulina ging naar Ethel, die door een groepje jonge lieden omringd was.

Walter van Orsdam kwam bij Reginald.

«Ge zijt gelukkiger dan ik,» zei hij. «Ge moogt een uur met Paulina rond zwerven en als ik even alleen bij Ethel sta, komt uw vader tussen ons staan. Wat heeft hij tegen mij?»

«O, niets, maar het is de etiquette. Ik zal wel een uitbrander krijgen omdat ik met Paulina op wandel ben geweest, maar dat heb ik er voor over. Kom, kijk niet zo treurig. Ethel is u zeer genegen.»

«Dat weet ik.»

«Ge zijt advocaat, ge hebt een positie, wel, vraag haar hand.»

«Ik denk er sterk over, maar zal ik door uw vader aanvaard worden?»

Plots dacht Reginald aan de raadselachtige voorspelling van Paulina de Baarne, dat Ethel nog veel verdriet zou hebben.

Was er dan iets met Walter van Orsdam?

«Waarom zoudt gij niet aangenomen worden?» hernam hij. «Gij zijt een advocaat, die zijn weg maakt. Ge bezit fortuin, ge behoort tot oude adel. Wat zou papa dan tegen u hebben?»

De bel klonk juist, als eerste waarschuwing voor het avondmaal. Het personeel had valiezen naar boven gebracht en de dames en heren gingen zich omkleden.

«Nu komt het vervelende van de dag,» bromde Reginald. «Een lang en stijf diner. En ik zal wel niet naast Paulina gezet worden. Maar zo ik in de zaal de briefjes eens verwisselde! Ja, dat doe ik.»

In de grote eetzaal stond de tafel kostbaar gedekt. Reginald liep er langs.

«O, ik ben braafjes tussen tante Amelie en neef Ferdinand geplaatst, zeker om te voorkomen dat ze met elkaar kibbelen... En wie zit er naast Paulina?»

«Paulina tussen Ethel en oom Pierre,» zei Reginald. «Vooruit dan, oom Pierre hoort bij tante Amelie.»

Vlug verwisselde hij de kaartjes. En dan snelde hij naar boven, tevreden over zijn taktiek.

«Papa zal wel boos zijn, maar dat moet ik er bij nemen,» mompelde Reginald.

De klok ging voor de tweede maal. En het gezelschap begaf zich naar de eetzaal. Edmond en François wezen de plaatsen aan.

«Ik zal ook wat helpen,» zei Reginald zeer gediensstig. «Tante Amelie, ik geleid u. Oom, deze zijde.»

Hij deed het zeer natuurlijk en weldra zat Reginald naast Paulina de Baarne.

«François, ik heb een paar kaartjes verwisseld,» had hij zijn broer toegefluisterd.

De baron keek even verstoord, toen hij tot zijn verbazing Reginald naast Paulina zag zitten. Maar het was te laat om dat nog te verhinderen, zonder al te zeer op te vallen.

«Paulina de Baarne naast Reginald,» fluisterde één der gasten tot zijn buurvrouw.

«Een mooi paartje.»

«O, ja, maar wat zullen haar oom en tante uit Nevele daarvan zeggen? Die bestemmen haar voor hun zoon Maarten.»

«Zo? Zijt gij in de geheimen?»

«Een beetje. Het fortuin van de rijke wees moet in de familie blijven.»

«Dan zou ik Paulina moeten beklagen.»

«Vindt ge het prettig, dat ik naast u zit?» vroeg Reginald zacht aan Paulina, en greep onder tafel haar hand vast.

«Natuurlijk...»

«De wandeling was toch nog aangenamer.»

«Het diner zal niet zo lang duren, als er nog een avondfeest is.»

«Dan verdwijnen we in de dreven, waar het zo verhullend donker is.»

«Als 't u blijft, neen... Er wordt al genoeg over de losheid van die wildzang Paulina gepraat, dat ik geen groter ergernis mag wekken.»

Beatrix van Leewerdal zat tussen baron de Porteira en François en ook dat werd hier en daar zacht besproken.

Walter van Orsdam bevond zich vrij ver van Ethel. Reginald gevoelde medelijden met hem. Aan het dessert werd er getoast op Ethels meerderjarigheid.

De baron wenkte François.

«We moesten straks wat vuurwerk kunnen afschieten,» zei hij.

«Dat zou prachtig zijn, maar waar zullen we het halen? In de winkels te Drongen is geen te vinden.»

«Zend iemand naar Gent. Die Jan Wellens is bij de ploeg arbeiders. Geef hem uw fiets en laat hem het een en ander halen. Edmond weet wel, waar het vuurwerk te krijgen is. Toe, regel het eens vlug. Wellens zal nu bezig zijn met Peter om de ballonnetjes in het park op te hangen».

François ging naar buiten. Peter en enige arbeiders spanden draden tussen de bomen en hingen er papieren lantaarns aan voor de verlichting.

«Ge moet eens rap naar Gent rijden», zei jonker François tot Jan.

En hij droeg hem de boodschap op.

Wellens was tevreden een fietstocht te kunnen ondernemen. Snel reed hij heen. Hij vond het heerlijk langs de wegen te kunnen trappen. Het leek hem een oefening, want het groot plan om zelf renner te worden, hing nu vast in zijn geest.

Hij berekende in hoeveel tijd hij te Gent kon zijn en hij weerde zich

geweldig.

Na het diner begaven de gasten zich op het terras waar koffie en likeuren werden geschonken. Weer riep baron de Porteira zijn oudste zoon bij zich.

«Maar hoe kwam Reginald nu bij Paulina de Baarne te zitten?» vroeg hij. «Ik had het anders geregeld».

«En het was ook anders aangeduid papa. Maar hij heeft zelf de kaartjes verwisseld».

«Dat is ongehoord vrijpostig».

«Ja en het was te laat om dat te herstellen».

«Hoe durft hij! Verliest hij dan alle gevoel voor tucht? Ik zal die omgang van Ethel en Paulina eens sterk besnoeien. Paulina is me veel te los en in plaats van te verbeteren, verergert ze. Wat manieren om zich een paar uur met Reginald alleen te verwijderen. Geen van de andere jonge dames zou dat durven doen».

«Ge hebt gelijk, papa, het was zeer onwelvoegelijk».

«En aan tafel ook babbelde ze druk en lachte ze. Het leek net of ze het gezelschap wilde uitdagen. Maar ik mag u niet te lang van Beatrix van Leewerdal verwijderd houden».

Tot zijn ergernis zag de baron hoe Paulina en Reginald samen bij Peter en de arbeiders stonden en ballonnetjes hielpen bevestigen.

«Altijd anders willen doen,» bromde hij. «O, ik zal met Reginald nog veel last krijgen».

Maar hij kon nu geen opmerkingen maken en vanavond zou hij het tweetal laten betijen.

François moest even binnen zijn om nog het een en ander te regelen. En in de gang ontmoette hij Greta Wellens. Vlug kneep hij in haar stevige dijen en lachte vriendelijk.

«Maar jonker,» waarschuwde ze. «Laat me naar boven gaan, mevrouw wacht op een avondmantel».

Ze snelde de trap op. Maar François volgde haar. En op de kamer van zijn moeder zoende hij Greta hartstochtelijk en koesterde haar opgerichte boezem.

«Ik zit naast die stijve jonkvrouw en denk altijd maar aan u,» verzekerde hij. «Ze zijn allen buiten. We zijn alleen boven».

«Dat mag toch niet gebeuren».

«Het doet me zeer als ik u zo zie bedienen. Gij, een fijn meisje, verdiende aan tafel te zitten. O, wanneer mag ik eens mijn zin met u doen? Vlug nog kuste hij haar. Toen liep hij de trap af en het was of hij een masker opzette.

Beatrix van Leewerdal vermoedde niets van zijn dubbel gedrag. Het was voor haar zo een heerlijke dag. De baron en de barones waren buitengewoon vriendelijk en ook de familie van François toonde zich zeer minzaam.

François was gedurig aan haar zijde. Beatrix voelde het... Dit werd

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Ham-Van der Meulen, Kortich.

een verloving, een huwelijk weldra. Het leven lachte haar zo toe. Het leek alles vol zon.

Jan Wellens keerde terug. Hij had het pakje vuurwerk mee en overhandigde het aan Peter, die van François zijn orders had gekregen.

«Jonker, op een kwartier ben ik van Gent naar hier gereden», zei hij tot Reginald, die nog bij de opzichter stond.

«Dat is vlug... Ik heb het u gezegd, ge moet wielrenner worden. Jan. Ge zijt er juist een kerel voor. Vindt ge 't ook niet, Paulina?» Ze keek Wellens aan.

«Ge lijkt me een geboren sportman,» sprak ze. «Ge zoudt ook een stevige voetballer zijn, bij de «Gantoise»..»

Nijdig gaf Peter Wellens een bevel. Ze moesten de stukken van 't vuurwerk plaatsen en dan de lantaarns opsteken, want de avond begon zich in het park te weven.

Fantastisch glommen de lichten tussen het lover. Uit de omgeving kwamen mensen kijken. Ze loerden over of door de haag. Jongens waagden zich wat verder en klommen in een boom. De buitenlieden mochten een glimp ontwaren van het feest op het kasteel, de plechtstatige samenkomst van de hogere stand. Maar ze hadden zich gisteren toch beter vermaakt bij hun feest de kermis en de wielervedstrijd.

De gasten wandelden rond. Beatrix ging gearmd met François. Walter van Orsdam was bij Ethel, maar aan de andere zijde stapte tante Amelie, die een wenk had gekregen van baron de Porteira.

Paulina en enkele anderen zouden op het kasteel overnachten.

Op het terras stond een buffet. Edmond, Greta en Martha bedienden er. En Greta voelde jaloersheid omdat François in het verlichte park met zijn jonkvrouw van Leewerdal wandelde.

«Hij moet mij gerust laten,» zo zei ze in haar bitterheid.

Ze wist wel, dat de jonker nooit met haar zou trouwen, dat ze maar een arme boerendochter was. Toch kon ze niet uitstaan, dat hij Beatrix nu rond leidde.

Greta Wellens was op een helling. Ze besepte het gevaar en nam zich telkens voor terug te keren. Maar telkens ook koesterde ze dat gevaar, door met de jonker om te gaan.

De kaarsjes in de lampions begonnen uit te doven. Toen werd het vuurwerk afgestoken. Men hoorde buiten het park kreten van bewondering, maar het leek Reginald of er ook spot in gemengd was.

Het was een afwisselend ho, ha, ho, ha, dat koddig klonk. Maar het deed Reginald pijn. Hij vond het treurig dat zijn vader de echte achting en waardering van de inwoners der gemeente niet kon winnen.

Er werd dan over vertrekken gesproken. En plots liep het feest ten einde.

Auto's reden voor. Lichten vulden de dreven met hun glans. De

meiden brachten mantels aan. Men nam op drukke wijze afscheid.

François zou Beatrix wegbrengen. Tante Amelie reed mee, om aan de eisen der etiquette te voldoen. De baron en de barones wuifden Beatrix toe.

Walter van Orsdam was met de auto van een kennis meegereden. Ethel stond nog op het bordes met Paulina en enige andere logés. Mevrouw de Porteira gaf het sein om naar boven te gaan. De baron riep Reginald.

«Ik ben zeer ontevreden», zei hij. «Vooreerst zijt ge met Paulina de Baarne alleen gaan wandelen, wat niet passend is in onze kringen. Ook Paulina moest er beschaamd om zijn, maar zij schijnt er plezier in te vinden ons allen te ergeren door haar lichtzinnigheid. En dan hebt ge aan tafel de kaartjes verwisseld, om naast haar te kunnen zitten. Mogelijk heeft ze er u toe opgestookt».

«Neen, papa... Paulina wist er niets van», sprak Reginald. «François is alleen Beatrix gaan afhalen. Waarom is het dan niet toegelaten dat ik een eindje met Paulina wandel?»

«O, neen, ge zult uw ongelijk niet erkennen. François is de gehele dag bij het gezelschap gebleven. Hij zonderde zich niet af, ofschoon zijn verhouding tot Beatrix een heel andere is dan die van u tot Paulina».

«Ik heb Paulina lief, papa», bekende Reginald openhartig.

«En hebt ge haar dat gezegd?» vroeg de baron wat ontsteld.

«Ja».

«En zij viel zeker dadelijk om uw hals?» hernam de Porteira honend.

«Neen, zo is Paulina niet. Ze heeft me geantwoord, dat ze nog niet aan een verloving denkt».

«Dan is ze verstandiger dan gij, als ze het tenminste oprecht meent».

«Maar, papa, waarom nu toch dat ongunstig oordeel over Paulina? Ze is altijd de vriendin van Ethel geweest en kwam veel aan huis hier».

«Daar zal ik nu een eind aan maken. Ik was van plan die omgang te beperken, maar na uw mededeling, moet Paulina helemaal weg blijven. Ze is veel te los geworden, het gevolg van een verwaarloosde opvoeding. Ik kan zulke karakters niet waarderen».

«Maar, papa, het is hier een persoonlijke sentimentele aan gelegenheid».

«Praat niet zo kinderachtig. Ik zal oordelen, wanneer de tijd voor uw verloving is gekomen. Neem een voorbeeld aan uw broer. Hij is acht jaar ouder dan gij, staat aan het hoofd van een grote fabriek, zetelt in allerlei beheerscommissies en toch luistert hij naar mijn raad, wetend dat ik zijn weg effen, en alles voor het beste regel».

Reginald dacht even aan de «Vlasbloem». Maar hij zou dat niet

verraden. Hij wilde niet voor verklikker spelen.

«Papa, ik kan en mag toch andere opvattingen hebben», zei hij. «Het volgend jaar hoop ik advocaat te worden. En dan moet ik wel zelfstandig handelen».

«Het is hoogmoed, om tegen de wil van zijn vader in te gaan».

«Nee, papa, opzettelijk zou ik u nooit willen krenken. Maar jonge mensen kunnen toch over zekere dingen anders denken dan de vorige generaties. De tijden veranderen ook».

«De tijden ! O, ja, men meent, dat nu alles omgekeerd is en omgekeerd blijft ! Men schept warboel en noemt dat orde. Wacht maar met uw tijden. Niet straffeloos werpt men de samenleving dooreen. Dat wreekt zichzelf. Maar het is laat en ik ben moe. Om dus alles samen te vatten, zet uw liefdesverklaring aan Paulina de Baarne gerust uit uw hoofd. Zij wordt hier niet meer uitgenodigd. Ik wens haar niet tot schoondochter».

De baron stond op en mompelde een nachtgroet. Reginald beantwoordde die, maar zei verder niets meer over Paulina. Hij ging in het park.

Hij bekende, dat hij wel wat haastig was geweest met zijn liefdesbetuiging, maar hij had toch altijd grote genegenheid voor Paulina gevoeld. Ze was als een huisgenote, vroeger. En nu werd ze geweerd als een lichtzinnig schepsel, een uitgeslotene.

«Maar ik geef niet toe, ik laat me geen vrouw opdringen zoals François», verzekerde Reginald bij zich zelf. Hij was vast besloten in deze gevoelskwestie de stem van zijn hart te volgen.

Er was dus strijd te verwachten. Reginalds vrolijke stemming was eensklaps verdwenen. Opgewonden wandelde hij rond.

Hij hoorde de auto, waarmee François terugkeerde. Dan zou Edmond de deuren sluiten. Reginald spoedde zich in huis. Boven was het al rustig geworden. Reginald bleef nog even in de bibliotheek. Hij wilde nu liever zijn broer mijden.

De knecht deed zijn ronde. De deuren werden gesloten. Edmond ging naar zijn kamer boven de keuken.

Reginald besteedde de grote trap, en kwam langs de rij kamers, die op het middenportaal uitgaven, en waar de genodigden logeerden. Hij had zijn vertrek aan de achterzijde.

Daar liep de dienstbodentrap door, naar de tweede verdieping. Reginald zag François langs hier naar boven gaan. Wat had hij op de tweede verdieping te maken ?

Misschien zou hij aan een der kamers roepen, dat hij morgenochtend vroeg gewekt moest worden. Reginald dacht er niet verder over na. Hij wilde nu rusten.

's Morgens was Paulina de Baarne al vroeg in het park. Reginald zag haar, toen hij zich kleedde.

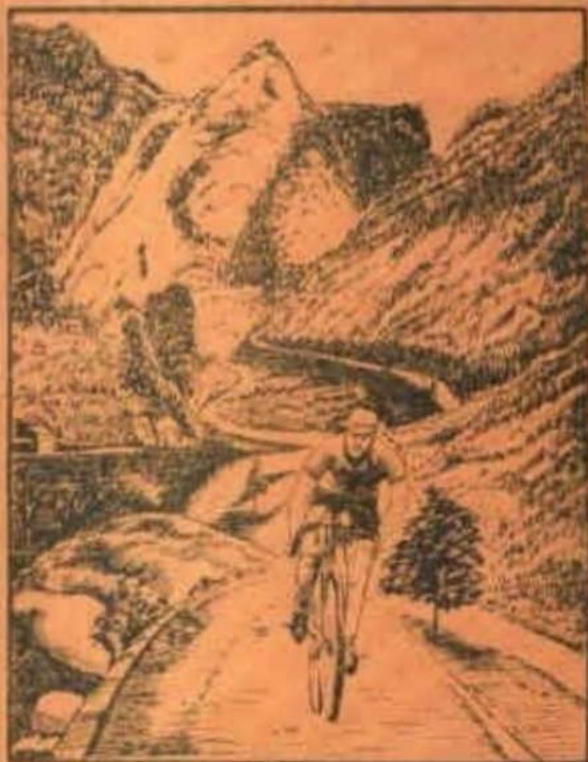
«Ze vermoedt niet hoe papa over haar oordeelt», zei hij bij zichzelf.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

«Dan zou ze niet meer willen blijven. Ik hoop maar dat papa met haar niet grof zal handelen».

Reginald was spoedig beneden. En hij begaf zich bij Paulina.

«Al zo vroeg op», zei hij.

«Ik ben altijd vroeg uit de veren, tenminste als het zulk mooi weer is. We moeten nu nog van de mooie dagen profiteren. De winter zal lang genoeg duren».

Ze wandelden wat rond, tot de bel klonk voor het ontbijt.

De baron stond op het terras. Hij groette Paulina vrij stug. Ze merkte het wel en werd wat rood. Ethel kwam gauw een praatje met haar maken. Het was allemaal wat gemaakt. Ook mevrouw keek onvriendelijk. Paulina begreep, dat er over haar gepraat was geworden. Na het ontbijt nam tante Amelie Paulina wat ter zijde.

«Willen we eens naar de bloemen gaan kijken?» vroeg ze.

«Ja... Ze zijn nog prachtig».

Maar Paulina voelde dat de oude dame een andere bedoeling had en zich met haar alleen wilde onderhouden.

«Ge waart al vroeg in het park», hernam de tante, toen ze bij een vak begonia's stonden. «En Reginald kwam bij u. Gisteren zocht hij u ook altijd op... Reginald loopt wat vlug van stapel. Maar ge moet bedenken, dat hij nog een jaar van inspannende studie vóór zich heeft. Reginalds vader zou er tegen zijn, dat ge veel samen waart.»

Plots begreep Paulina de toestand.

«O, meent baron de Porteira soms, dat ik mij opdring?» vroeg ze scherp.

«Hij is ontevreden, omdat gij gisteren zo lang met Reginald weg zijt geweest.»

«En gij hebt opdracht om mij dat te zeggen. Het is goed. Ik weet, wat mij te doen staat.»

En bruusk liet Paulina de oude dame staan. Ze ging naar het kasteel. Ethel was op het terras.

«Ik vertrek onmiddellijk», sprak Paulina.

«En ge zoudt tot vanavond blijven!»

«Maar toen werd ik nog niet smadelijk bejegend. Uw papa beschuldigt mij dat ik Reginald naloop of verlok. Wat hij juist bedoelt, weet ik niet. En ik verhef mij boven zijn verdenkingen. Maar in die omstandigheden kan ik niet langer hier blijven.»

Ethel keek zeer bedroefd. Ze wist het wel, dat haar vader ontstemd was. Maar ze had toch niet kunnen denken, dat dit zo aan Paulina zou meegedeeld worden.

Paulina zag de baron in de tuinkamer. En vrijmoedig ging ze naar hem toe.

«Baron de Porteira», zei ze, «ik meende, dat u de plicht van edelman en gastheer beter verstond, dan mij door een van uw familieleden te laten vernederen.»

«Vernederen? Ik heb u een wenk laten geven.»

«Is het u gelegen mij wenken te geven. Ik vind uw houding zeer onhoffelijk. Dat is duidelijk gezegd.»

En Paulina begaf zich naar boven. Ethel wilde haar volgen. Maar haar vader verbood het.

«Nu weet ik nog beter dat Paulina de Baarne geen gezelschap voor u is», sprak hij. «De vriendschap moet nu maar uit zijn.»

Ethel durfde niets antwoorden. Ze vertelde alles aan Reginald. Die was verontwaardigd.

«Hoe grof van papa», zei hij. «Wat scheelt hem tegenwoordig toch?»

«Ik weet het niet, maar ik vind het een treurige afloop van mijn verjaardagsfeest.»

Reginald ging naar zijn tante.

«Hebt gij die onkiese boodschap moeten verrichten tante?» vroeg hij bits. «Eerst laat ge Ethel weten dat Paulina uit Engeland terug is...»

«Toen wist ik nog niet, hoe uw papa over haar zou oordelen.»

«O, juist! Gij draait als een weerhaan naar gelang papa spreekt. Maar ge behoeft u met mijn liefdeszaken niet te bemoeien.»

«Gij zijt oneerbiedig tot uw tante.»

«Ja, dat kan wel. Maar het gaat er hier onbeleefd aan toe. Een jonkvrouw wordt uitgenodigd en dan weggestuurd. Als dat dan de fijne manieren op het kasteel «De Donk» zijn!»

Tante ging ontevreden heen.

Na een tijdje kwam Paulina met haar reiskoffertje van boven. Ze gaf Ethel een kus.

«Voor u zijn mijn gevoelens niet veranderd», zei ze.

Maar ze deed of ze de baron niet zag. Ze ging het bordes af. Greta Wellens had bevel gekregen haar naar de tramhalte te begeleiden.

«Meisje, blijf maar hier», zei Paulina. «Ik kan best alleen gaan, al is dat misschien niet behoorlijk volgens de baron. Ik heb echter gelukkig die schijnheilige rommel afgeschud.»

Toen trad Reginald te voorschijn.

«Paulina, ik ben beschaamd over wat er hier gebeurt en ik zal u naar de stoomtram brengen», zei hij.

«Neen, Reginald, uw papa denkt, dat ik mij aan u wil opdringen.»

«En ben ik voor dat verkeerd oordeel verantwoordelijk? Wees rechtvaardig.»

«Het is waar», hernam ze; «ik mag op u niet boos zijn. Ga dan mee.»

Maar de baron kwam op het terras.

«Reginald, blijf hier», beval hij nijdig.

«Neem me niet kwalijk papa, het is mijn plicht de eer van de Porteira's hoog te houden.»

«Baron, ik heb uw zoon gezegd, dat hij me niet behoeft weg te bregen, maar hij dringt aan», merkte Paulina op.

Ze ging door de kasteeldreef. En Reginald stapte met haar mee. Hij trotseerde zijn vader, die bleek zag van woede.

«O, Paulina, ik vind het jammer wat er gebeurd is», zei Reginald.

«Ik besef mijn misdaad niet. Ik denk dat uw vader al een echtgenote voor u heeft bestemd en hij me daarom wil verwijderen. Maar hij doet het op een manier waar ik me niet kan mee verzoenen.»

«Nooit zal ik mij een verloofde laten opdringen zoals dat vorige eeuw misschien nog gebeurde en ook ik heb uw belofte.»

«Luister nu eens goed! Ik heb voor u grote genegenheid. We kennen elkander reeds lang. Vroeger was ik voor uw vader niet de lichtzinnige jonkvrouw. Ik was altijd welkom op «De Donk». Dus zijn we goede vrienden. Maar dat is nog geen grote liefde. Komt echter die liefde en ze is wederkerig, dan kan ik ook daarvoor alles trotseren. Dat is duidelijk, hé! Laat ons dus geduld oefenen en windt u thuis niet te veel op. Bederf niet uw vakantie of uw studie. Wees verstandig! We hebben een heel leven voor ons.»

Ze kwamen aan de halte van de tram, maar ze moesten er wachten.

«Nu niet treurig kijken», zei Paulina.

«Beatrix werd per auto weggebracht.»

«Ik beklaag ze. Neem het niet te tragisch op. Tot ziens.»

«Waar?»

«O, ik loop veel rond. Ik ben niet van plan me aan welke dwang ook te storen, ook niet aan de banvloek van uw vader.»

Ze namen minzaam afscheid. Paulina zoende Reginald op de wangen. Uit de donkergroene tramwagons keken de buitenmensen nieuwsgierig naar de kasteellieden.

De tram reed heen. In de verte weerklonk nog het langgerekt gefluit van de locomotief. Reginald voelde zich somber gestemd.

«Triestige mentaliteit thuis!» bromde hij.

Reginald begaf zich dan naar Leerne bij zijn oom de Bontink.

VERBANNEN

Een week was voorbijgegaan. In tevreden stemming begaf Reginald de Porteira zich naar huis. Alles was in orde voor de wielervedstrijd. De aanplakbrieven hingen uit te Leerne en in de omliggende gemeenten en tal van strooibiljetten waren alom verspreid. De plaatselijke sportclub had reeds heel wat renners kunnen inschrijven, die graag wilden meedoen. Bekende coureurs als Georges Ronsse en Romain Gyssels zouden van de partij zijn.

Reginald kwam aan de hoeve van Lemmink. Pieter was juist met zijn vader van het land gekomen. Ze losten een kar aardappelen.

ABRAHAM HANS

OVER BERG EN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM